

Φεστιβάλ Αιγόκερου

Λονδίνο, 13 Ιανουαρίου 2025

Simon Marlow

Φίλες και φίλοι καλωσορίσατε στην αποψινή μας συνάντηση διαλογισμού για την Πανσελήνο στο ζώδιο του Αιγόκερω. Αυτό το καλωσόρισμα απευθύνεται όχι μόνο σε όσους από εμάς έχουμε συγκεντρωθεί στη Βιβλιοθήκη του Lucis Trust εδώ στο Λονδίνο, αλλά επίσης –και ίσως ιδιαίτερα– σε όσους από εμάς παρακολουθούν συντονισμένοι τη συνάντησή μας από διάφορα μέρη του κόσμου. Είναι υπέροχο για όλους μας να έχουμε επίγνωση του εύρους της συμμετοχής τόσων πολλών αφοσιωμένων εξυπηρετητών από κάθε μέρος του πλανήτη. Αποτελεί ισχυρή απόδειξη του γεγονότος ότι επιτελούμε μια παγκόσμια υπηρεσία ανταποκρινόμενοι στις παγκόσμιες ανάγκες και στις παγκόσμιες ευκαιρίες. Σε αυτές τις περιόδους της πανσελήνου οι δεσμοί όλων των εξυπηρετητών ενισχύονται και αποκτούμε επίγνωση ότι αποτελούμε όλοι μέρος ενός ισχυρού κέντρου μέσω του οποίου οι ενέργειες της Αγάπης-Σοφίας και η ισχύς του Σχεδίου μπορούν να διαχυθούν στο νέο όμιλο των παγκόσμιων υπηρετών και στην ανθρώπινη συνείδηση παντού. Η επίδραση αυτών των ενεργειών θα ωθήσει τους ανθρώπους σε ανώτερες αξίες και θα τους οδηγήσει να αναζητήσουν στοργικούς και έμπρακτους τρόπους ώστε να επιφέρουν θετικές αλλαγές όχι μόνο για την ανθρωπότητα, αλλά για ολόκληρη τη ζωή στη γη.

Ο πραγματικός χρόνος της πανσελήνου είναι λίγο πριν τις 10.30 απόψε [και δύο ώρες αργότερα για την Ελλάδα], οπότε εργαζόμαστε μέσα στη δυναμική ενεργειακή πλημμυρίδα προς το σημείο της πνευματικής κορύφωσης, την οποία ακολουθεί βέβαια η απελευθέρωση αυτών των ενεργειών και των ευγενικών ιδεών στο πεδίο της ανθρώπινης συνείδησης σε ολόκληρο τον μικρό μας πλανήτη του πόνου και της οδύνης. Είθε το έργο μας, σε συγχρονισμό με την προσπάθεια όλων των εσωτεριστών εξυπηρετητών παγκοσμίως, να συμβάλει ώστε να εξέλθει η ανθρωπότητα από τον κύκλο της έντονης διαμάχης και της δυστυχίας, τον οποίο η κακόβουλη ιδιοτέλεια φαίνεται να διαιωνίζει αυτή την περίοδο, και να εισέλθει σε μια νέα εποχή συνεργασίας και δυναμικής πνευματικής προόδου που θα ανυψώσει όλες τις μονάδες ζωής εγγύτερα προς το φως.

Ιδιαίτερα ταιριαστή στο πλαίσιο του φωτός, η σπερματική σκέψη για τον μαθητή στον Αιγόκερω, την οποία χρησιμοποιούμε αυτή την περίοδο: «Χάνομαι σε φως επουράνιο, ωστόσο σε αυτό το φως στρέφω τα νώτα». Αυτό ίσως μοιάζει κάπως παράδοξο, πιστεύω όμως ότι συνοψίζει επαρκώς τα διττά κίνητρα του σύγχρονου μαθητή. Πρώτον, μια πολύ κατανοητή επιθυμία εμπνευσμένη από την ψυχή για πνευματική απελευθέρωση, την οποία είμαι βέβαιος ότι όλοι βιώνουμε, κάποιοι μάλιστα από εμάς με ιδιαίτερη ένταση· κατά δεύτερον, όμως, και μια ταυτόχρονη συνειδητοποίηση, ότι η επιθυμία για πνευματική απελευθέρωση είναι κατά βάση αρκετά ιδιοτελής αν δεν περιλαμβάνει –όπως πρέπει να κάνει– την αποφασιστικότητα να συμμετέχουμε ως απελευθερωτικοί συντελεστές στον κόσμο της ανθρωπότητας, ρίχνοντας το ομαδικό μας φως στις σκοτεινές γωνιές της ανθρώπινης ψυχής. Αυτό σημαίνει αναγκαστικά την αποκάλυψη όλων όσων είναι παρωχημένα και, πολύ περισσότερο, διεφθαρμένα, κάτι το οποίο ευτυχώς, αν και με τραγικό τρόπο, φέρνει τα πάντα στην επιφάνεια, όπου

μπορούν να γίνουν γνωστά για αυτό που είναι και να αντιμετωπιστούν πραγματικά και ουσιαστικά, να αποκατασταθούν. Έτσι, ας σταθούμε τώρα για λίγες στιγμές, προσανατολισμένοι στον κόσμο της Ψυχής στο νοητικό πεδίο και στη συνέχεια ας απαγγείλουμε όλοι μαζί το μάντραμ του νέου ομίλου των παγκόσμιων εξυπηρετητών, κλείνοντας με ένα μόνο ΟΜ και βοηθώντας έτσι στην ενδυνάμωση του αποψινού μας έργου.

*Είθε η Δύναμη της μιας Ζωής να διαχυθεί μέσω του ομίλου όλων των αληθινών εξυπηρετητών
Είθε η Αγάπη της μιας Ψυχής να χαρακτηρίζει τη ζωή όλων όσων επιζητούν να βοηθήσουν τα
Μεγάλα Όντα*

*Είθε να εκπληρώσω το μέρος μου στο Ενιαίο Έργο
με αυταπάρνηση, αβλάβεια και ορθό λόγο.*

ΟΜ

Η ανθρωπότητα είναι ένα εξαιρετικό ον, εξαιρετικά εμφανώς δυαδικό, σχεδόν σχιζοφρενικό, αφού μοιάζει με τον Τζέκιλ και Χάιντ. Ο Σαίξπηρ το εξέφρασε αυτό πολύ ωραία, αρχικά στο θεατρικό έργο του *Με το ίδιο μέτρο*:

Όμως ο άνθρωπος, ο περήφανος άνθρωπος,
Φορώντας μια μικρή σύντομη εξουσία,
Αγνοεί πολύ περισσότερο αυτό που τον βεβαιώνει,
Η γυάλινη φύση του – σαν άγριος πίθηκος –
Παίζει τέτοια απίθανα τεχνάσματα ενώπιον του ουρανού
Που κάνει τους αγγέλους να θρηνούν.

Παράλληλα, όμως, χαρακτηρίζει υπέροχα και την άλλη πλευρά της ανθρωπότητας στο ακόλουθο θαυμάσιο απόσπασμα από τον *Άμλετ*:

Τί αριστούργημα είναι ο άνθρωπος! πόσο ευγενής εις τον νουν! εις τα
δώρα της ψυχής ώ πόσο απέραντος! εις την μορφήν και εις το κίνημα,
πόσο εκφραστικός, πόσο θαυμάσιος! εις την ενέργειαν, ώ πόσο ομοιάζει
άγγελος! εις την νόησιν, ώ πόσο ομοιάζει Θεός!

Και οι δύο αυτές ποιότητες –του ολέθριου, τυφλού εγωισμού και της ηλιθιότητας από τη μία πλευρά και της αληθινής μαρτυρίας της θεϊότητας από την άλλη– είναι τόσο προφανώς παρούσες με τόσο πολλούς τρόπους στην ανθρώπινη φυλή σήμερα. Εξάλλου, είναι κατανοητό ότι η προσοχή μας τείνει να στρέφεται στις αρνητικές πλευρές της ανθρωπότητας. Άλλωστε αυτές βρίσκονται στην επιφάνεια και συνθέτουν τον συνήθη καθημερινό γύρο των βαθιά καταθλιπτικών ειδήσεων. Στην πραγματικότητα, όμως, παρουσιάζονται ως σοβαρά πλανητικά προβλήματα που προκαλούνται κυρίως από εσφαλμένες ανθρώπινες σχέσεις. Χρειάζονται επειγόντως επίλυση και θα ήταν μεγάλη παράλειψη αν δεν παίζαμε το ρόλο μας σε αυτό το αναγκαίο θυσιαστικό έργο για τη δημιουργία καλύτερων ανθρώπινων σχέσεων. Και όντως, η τονική σκέψη σε μια από τις σειρές μαθημάτων της Σχολής Αρκέην το εκφράζει άμεσα:

Η εσωτερική γνώση δεν προτίθεται να οδηγήσει την πνευματική σας ζωή σε μεγαλύτερη και αύξουσα υποκειμενικότητα· στόχος δεν είναι μια πιο εσωστρεφής ζωή και μια εκπαίδευση που θα σας καταστήσει γνήσιο ενδοστρεφή και επομένως αγνό μυστικιστή. Σκοπεύει ακριβώς το αντίθετο· ότι ουσιαστικά είναι ο μαθητής στα εσωτερικά πεδία πρέπει να γίνει αντικειμενικό· έτσι η πνευματική του ζωή αποβαίνει μια καθημερινή υπόθεση. (*Μαθητεία στη Νέα Εποχή*, Τόμ. II, σ. 185)

Συνεπώς, ο τρόπος του αποκρυφιστή είναι να εκφράζει τις εσωτερικές επιτεύξεις στον εξωτερικό κόσμο της μορφής. Και εμπεριέχει σοφία το γεγονός, ότι η κύρια εστίασή

μας, ακριβώς τώρα, θα πρέπει να βρίσκεται στην έκφραση των ενεργειών και αξιών της Ψυχής, του θεραπευτή μέσα στη μορφή, μέσα στον κόσμο της καθημερινότητας – ως λυτρωτική δύναμη στις ανθρώπινες υποθέσεις. Και, βέβαια, ο τρόπος για να το επιτύχουμε περιγράφεται εκπληκτικά στον παράδοξο βασικό τόνο του Αιγόκερου – «Χάνομαι σε φως επουράνιο, ωστόσο σε αυτό το φως στρέφω τα νώτα». Εκ πρώτης όψεως, αυτό μοιάζει να υποδεικνύει μια απόρριψη του φωτός και της ζωής της Ψυχής. Αλλά στην πραγματικότητα κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Διότι, η πράξη του να στρέφουμε την πλάτη στο φως της ψυχής ουσιαστικά παρουσιάζει στην ψυχή τα μείζονα ενεργειακά κέντρα λήψης επάνω στη σπονδυλική στήλη, τα οποία βρίσκονται εκεί για να δέχονται συμβολικά τις διάφορες ακτινικές ενέργειες της παγκόσμιας ψυχής και να τις μεταδίδουν μέσω του κέντρου της δημιουργικής μαγείας μεταξύ των οφρών, του κέντρου Άζνα – του μοναδικού μεγάλου κέντρου που βρίσκεται στο πρόσθιο μέρος του σώματος. Κατ' αυτόν τον τρόπο οι ενέργειες μπορούν μαγικά να οδηγηθούν προς τα έξω στον κόσμο και να χρησιμοποιηθούν στην υπηρεσία.

Το βιβλίο της Αλίκης Μπέιλη, *Εσωτερική Θεραπευτική*, παρουσιάζει όντως ενδιαφέρον από αυτή την άποψη. Επικεντρώνεται, όπως είναι αναμενόμενο, στην αναγνώριση της ασθένειας μέσα στο ανθρώπινο σώμα και προτείνει τις ενεργειακές θεραπευτικές διαδικασίες που μπορούν να βοηθήσουν στην αποκατάσταση των πραγμάτων θέτοντας καλύτερες βάσεις. Αρχικά, ωστόσο, αυτά δόθηκαν σε σχέση με τα άτομα και τα προβλήματά τους με τις ασθένειες. Είναι, εντούτοις, εξίσου σημαντική και ίσως σημαντικότερη η εφαρμογή τους στις παθολογικές ολόκληρης της ανθρωπότητας, όσο και στο αποψινό μας θέμα. Ιδιαίτερα ταιριαστός είναι ο 4^{ος} Νόμος της Εσωτερικής Θεραπευτικής, ο οποίος αναφέρει ότι,

Η ασθένεια, φυσική και ψυχολογική, έχει τις ρίζες της στο καλό, το ωραίο και το αληθινό. Είναι μια παραμορφωμένη αντανάκλαση των θείων δυνατοτήτων. Η παρεμποδιζόμενη ψυχή που επιδιώκει την πλήρη έκφραση κάποιου θείου χαρακτηριστικού ή της εσώτερης πνευματικής πραγματικότητας, προκαλεί μέσα στην ουσία των περιβλημάτων της ένα σημείο τριβής. Σ' αυτό το σημείο εστιάζονται τα μάτια της προσωπικότητας και αυτό οδηγεί στην ασθένεια. Η τέχνη του θεραπευτή αφορά την ανύψωση των προς τα κάτω εστιασμένων ματιών στην ψυχή, τον Θεραπευτή μέσα στη μορφή. Τότε ο πνευματικός ή τρίτος οφθαλμός κατευθύνει τη θεραπευτική δύναμη και όλα έχουν καλώς.

Είμαι βέβαιος ότι πολλοί από εμάς θα έχουν βιώσει το αληθές αυτού του γεγονότος. Κάνοντας, για παράδειγμα, κάποιος μια αναδρομή, θα μπορούσε εκ των υστέρων να διαπιστώσει ότι τα σχέδια της προσωπικότητας δεν εναρμονίζονταν με το Σχέδιο που είχε ορίσει η ψυχή για αυτή την ενσάρκωση. Τότε εμφανίζεται το «σημείο τριβής», συχνά τρομερό εκείνη τη στιγμή, το είδος του «χειρότερου πράγματος που θα μπορούσε να συμβεί». Ωστόσο, με τη σοφία της αναδρομής μαθαίνει κανείς να αναγνωρίζει την πνευματική ευεργεσία του γεγονότος. Όταν κοιτάζουμε πίσω, ασφαλώς και μπορούμε ακόμη να διαπιστώσουμε ότι, και προηγουμένως, πιθανόν να υπήρξαν κάμποσες απαλές νύξεις από την Ψυχή· όταν όμως αυτές αγνοούνται, τότε, ίσως αναπόφευκτα εισπράττουμε ένα είδος πνευματικής γροθιάς στη μύτη, με την Ψυχή να λέει, αφού δεν δέχεσαι τις απαλές νύξεις, τι λες τώρα γι' αυτό; Πόση ευγνωμοσύνη αλήθεια αισθανόμαστε για τέτοια επεισόδια που αλλάζουν τη ζωή μας και ίσως, ταυτόχρονα, μια λύπη που δεν ήμασταν πιο ενεργοί ως προς τα ζητήματα πρωτύτερα και επομένως ικανοί να κάνουμε τις σωστές επιλογές την κατάλληλη στιγμή και κατά συνέπεια μια πιο έγκαιρη και χρήσιμη συμβολή στην πρόοδο της ανθρωπότητας στην ατραπό.

Πόσο αληθινό είναι αυτό για την ανθρωπότητα συνολικά, σήμερα! Ας αφιερώσουμε επομένως λίγα λεπτά για να εξετάσουμε αυτά τα σημεία τριβής στον σημερινό κόσμο και ας δούμε πώς μπορεί να αφυπνιστεί η ανθρωπότητα μπροστά στην ανάγκη για αλλαγή και πώς λειτουργούν –ενίοτε επιτυχώς– τα μέλη του NOEK

Αν ανατρέξουμε πίσω στην ιστορία αρκετών χιλιάδων ετών, θα αναγνωρίσουμε τις συμβουλές των φιλοσόφων, των αγίων και των σοφών που περιέγραφαν την πρόσθια ατραπό. Προέτρεψαν τους ανθρώπους να γνωρίζουν ότι είμαστε φύλακες του αδελφού μας, ότι η μετριοπάθεια παντού είναι ο δρόμος προς τα εμπρός, ότι η επιθυμία είναι η αιτία του πόνου και ότι η απολυτρωτική αγάπη επιλύει το κάρμα. Στην πιο σύγχρονη εποχή, για παράδειγμα, ο Γκάντι συμβούλευε: «Υπάρχουν επτά πράγματα που θα μας καταστρέψουν: Πλούτος χωρίς εργασία· Απόλαυση χωρίς συνείδηση· Γνώση χωρίς χαρακτήρα· Θρησκεία χωρίς θυσία· Πολιτική χωρίς αρχές· Επιστήμη χωρίς ανθρωπιά· Επιχειρήσεις χωρίς ηθική». Πόσο εξαιρετικά εύστοχη είναι αυτή η δήλωση για την ανθρωπότητα του 2025. Ο Μπέρτραντ Ράσελ το συνόψισε πιο απλά λέγοντας σε μια συνέντευξη στο BBC το 1959: «Η αγάπη εμπεριέχει σοφία, το μίσος ανοησία. ... Αν θέλουμε να ζήσουμε μαζί αντί να πεθάνουμε μαζί, πρέπει να διδαχτούμε ένα είδος αγαθοεργίας και ανεκτικότητας, τα οποία είναι απολύτως ζωτικής σημασίας για τη συνέχιση της ανθρώπινης ζωής σε αυτόν τον πλανήτη». Δεν είναι τυχαίο ότι αυτό αποκαλούμε προαιώνια σοφία. Το αιώνιο μήνυμα του φωτός, της αγάπης και των ορθών ανθρώπινων σχέσεων ήταν παρόν εξ αρχής και τόσο συχνά αγνοήθηκε. Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος το εξέφρασε άριστα, αναφερόμενος στην περίοδο των Χριστουγέννων: «Πόσο πολλοί, τηρούν τα γενέθλια του Χριστού! Πόσο λίγοι, τις εντολές του! Ω! Πόσο πιο εύκολο, να τηρούμε τις γιορτές παρά τις εντολές». Και είναι πράγματι απογοητευτικό αν αναλογιστεί κανείς πόσοι από αυτούς τους κορυφαίους φωτοδότες της ανθρωπότητας θανατώθηκαν από έναν άμαθο πληθυσμό, από μια φοβισμένη κυβέρνηση ή από έναν φανατικό δολοφόνο.

Στο σύνολό τους, αυτοί ήταν οι φυλετικοί ευγενικοί υπαινιγμοί που στόχευαν να ενθαρρύνουν την ανθρωπότητα να προχωρήσει σε ορθή πορεία προς τα εμπρός. Μου φαίνεται όμως, ότι τον τελευταίο ενάμιση αιώνα οι εντολές αυτών των ευγενών υπαινιγμών αγνοήθηκαν τόσο συχνά, με αναπόφευκτο αποτέλεσμα την εμφάνιση σημαντικών σημείων τριβής στον κόσμο. Το πιο προφανές από αυτά ήταν ο παγκόσμιος πόλεμος 1914-1945, ένα κυριολεκτικά φλεγόμενο έδαφος, όταν το κακό και η ανελευθερία απειλούσαν την ακεραιότητα του συνόλου της ανθρώπινης ψυχής. Υπάρχουν, όμως ακόμη, σε πολύ μεγαλύτερο εύρος. Καλύπτουν όλο το φάσμα της ανθρώπινης δραστηριότητας και ενδιαφέροντος. Στις μέρες μας εμφανίζονται ξεκάθαρα στα περιβαλλοντικά, κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά σημεία έντονης σφοδρότητας. Όσοι τελούμε σε εγρήγορση, μπορούμε να τα αντιληφθούμε σαφώς και πράγματι με ανησυχία.

Γνωρίζουμε επίσης ότι δεν πρέπει να αγνοηθούν. Διότι, αν αγνοηθούν από μια ανθρωπότητα που προτιμά να προσεγγίζει τις καταστάσεις «σαν να μην έγινε τίποτα», θα προκαλέσουν όχι μόνο ατομική δυσχέρεια, αλλά εθνική και παγκόσμια καταστροφή, ποικίλων μάλιστα καταστροφικών εξωτερικά μορφών. Όπως το έθεσε έξοχα ο ποιητής Ουίستان Χιού Όντεν,

«Κάλλιο θα το 'χαμε να αφανιστούμε παρά να αλλάξουμε
Προτιμότερο το 'χουμε να πεθάνουμε μεσ' στην τρομάρα μας
παρά να ανεβούμε στο σταυρό του χρόνου
Και να αφήσουμε τις αυταπάτες μας να πεθάνουν»

Έτσι, η ανθρωπότητα προειδοποιείται τώρα συλλογικά για την ανάγκη μιας μείζονος αλλαγής κοινωνικής κατεύθυνσης και αξιών, οι οποίες υποκινούν τη σκέψη, την

επιθυμία και τη δράση μας – ως άτομα, ως ομάδες και οπωσδήποτε ως παγκόσμια κοινότητα. Ας μας χαροποιήσει, επομένως, το γεγονός ότι πλέον εκατομμύρια από εμάς σε όλο τον κόσμο θα προτιμούσαν πολύ περισσότερο να αλλάξουν παρά να καταστραφούν! Να ένας λόγος βάσιμης αισιοδοξίας!

Εντούτοις, καθώς η παλαιά τάξη καταρρέει, μπορούμε να συμεριστούμε τη ζοφερή σύνοψη του Τ.Σ. Έλιοτ για τα συμβάντα στον κόσμο στο έργο του *Ο Βράχος*. Συνδυάζει μια οπτική της στενομυαλιάς της ανθρωπότητας με την έμφαση στην ανάγκη για μια νέα και ζωντανή πνευματικότητα.

Ατελείωτος κύκλος της ιδέας και της δράσης,
Ατελείωτη εφεύρεση, ατελείωτο πείραμα,
φέρνει γνώση της κίνησης, αλλά όχι της γαλήνης,
Γνώση του λόγου, αλλά όχι της σιωπής,
Γνώση των λέξεων και άγνοια του Λόγου.
Όλη μας η γνώση μάς φέρνει πιο κοντά στην άγνοιά μας,
Όλη μας η άγνοια μάς φέρνει πιο κοντά στο θάνατο,
Όμως η εγγύτητα του θανάτου δεν μας φέρνει πιο κοντά στο Θεό.
Πού είναι η Ζωή που χάσαμε καθώς ζούσαμε;
Πού είναι η σοφία που χάσαμε μες στη γνώση,
Πού είναι η γνώση που χάσαμε μες στην πληροφόρηση;

Δεν θα πρέπει ωστόσο να υποκύψουμε τελικά σε αυτή την κατεύθυνση απαισιοδοξίας, διότι είναι μόνο η μία πλευρά του νομίσματος. Δεν χρειάζεται να ταυτιστούμε με την κατάρρευση της παλιάς τάξης και τον θάνατο του παλιού πολιτισμού. Βεβαίως, θα πρέπει να το παρατηρούμε, αλλά με απάθεια και χωρίς ταύτιση με αυτό. Αντίθετα, θα πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη και να φέρουμε σε δράση το τελευταίο τμήμα του 4^{ου} Νόμου της Θεραπευτικής, όπου το καθήκον του θεραπευτή είναι να υψώσει τα μάτια στην Ψυχή, τον θεραπευτή μέσα σε κάθε μορφή. Τότε, και αυτό είναι το σημαντικό – «Ο πνευματικός ή τρίτος οφθαλμός κατευθύνει τη θεραπευτική δύναμη και όλα έχουν καλώς». Κάθε φορά που εκτελούμε το διαλογισμό μας, ανυψώνουμε τα μάτια μας –και κατ' επέκταση τα μάτια της ανθρωπότητας– στην πραγματικότητα της Ψυχής. Και είμαι βέβαιος ότι δεν θα έχει διαφύγει της προσοχής σας ότι, από πλανητική άποψη, το πνευματικό ή τρίτο μάτι, το κατευθυντήριο κέντρο ενέργειας, είναι ο Νέος Όμιλος των Παγκόσμιων Υπηρετών· αυτός ο όμιλος των δεσμευμένων και ικανών εξυπηρετητών που έχουν ως καθήκον τη διεύθυνση της θεραπευτικής δύναμης.

Ποια είναι όμως η θεραπευτική δύναμη με πλανητικούς όρους και πώς πρέπει να διευθύνεται; Η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι ότι, ως ένα σημείο, η θεραπευτική δύναμη είναι η διαύγεια της σκέψης που υποκινείται από την έντονη αγάπη της Ψυχής. Αυτή με τη σειρά της θα επηρεάσει την κυκλοφορική ροή της πλανητικής πράνα ή ενέργειας και θα την κατευθύνει αφενός σε περιοχές εξασθένισης, για παράδειγμα, και αφετέρου θα την απελευθερώσει σε περιοχές συμφόρησης ή υπερδιέγερσης, καθώς αμφότερα επιφέρουν δυσφορία κάποιου είδους, όπως είναι τα κοινωνικά προβλήματα που προκύπτουν από το αυξανόμενο χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών, σε αντίθεση με την πνευματική ανάγκη να μοιραστούν οι πόροι του κόσμου, των οικονομικών πόρων συμπεριλαμβανομένων.

Είναι ενδιαφέρον να παρατηρηθεί, πώς αυτό υποδεικνύει πολύ εύστοχα σημεία για το εξαιρετικά αναγκαίο έργο της εξωτερικής υπηρεσίας προκειμένου να λυτρωθεί το πεδίο των προσωπικών, εθνικών και διεθνών οικονομικών. Το χρήμα αποτελεί, ουσιαστικά, κρυσταλλωμένη πράνα και η ροή του θα βαίνει σύμφωνα με την ανθρώπινη επιθυμία. Προς το παρόν αυτή η επιθυμία είναι κυρίως για προσωπική ασφάλεια, για εθνική μεγαλοσύνη και για την κατοχή όλων όσων υποτίθεται ότι μας παρέχουν ευτυχία,

αγνοώντας το γεγονός ότι η ίδια η ευτυχία δεν στοιχίζει ακριβά, ούτε εξαρτάται από τα αποκτήματα. Ωστόσο, όπως πολύ ωραία έχει επισημανθεί, πόσο ακριβά πληρώνουμε την παραχάραξή της!

Έτσι, η οικονομική θεραπεία του χρήματος δεν έχει να κάνει με το ίδιο το χρήμα, αλλά με τις ανθρώπινες συμπεριφορές και τα κίνητρα απέναντί του. Με απλά λόγια, αυτή η θεραπεία θα πραγματοποιηθεί όταν η έμφαση δοθεί περισσότερο στη διανομή και την παροχή παρά στην εγωιστική απόκτηση. Το έργο αυτό μπορεί να υποστηριχθεί στα εσωτερικά πεδία με την κατεύθυνση της θεραπευτικής δύναμης και τον οραματισμό της ως ένα ρεύμα φωτισμένης ψυχικής ενέργειας που μετασχηματίζει την ανθρώπινη επιθυμία και στάση, οδηγώντας σε μια κατάσταση όπου το χρήμα καλύπτει όλες τις ποικίλες και πραγματικές ανάγκες των κοινοτήτων και των λαών. Τότε το χρήμα θα καταστεί πραγματικά ένα ζωηφόρο πνευματικό δώρο διευκόλυνσης της ενέργειας.

Σχετικά με αυτό το ερώτημα, ο Θιβετανός έχει να πει το εξής: «Δεν υπάρχει αληθινή διεύθυνση ξέχωρη από τη σκέψη, και θα ήθελα να θυμάστε ότι *η σκέψη είναι δύναμη*. Αυτή είναι μια δήλωση την οποία πρέπει να συλλογιστούν όλοι οι μαθητές, γιατί δεν μπορούν να επιτύχουν καμιά πραγματική κατανόηση της διεύθυνσης του Σχεδίου του Θεού, εκτός αν εργαστούν με μια φάση της δικής τους ζωής, η οποία να υπόκειται στη δική τους νοητική διεύθυνση».

Όσον αφορά το πεδίο των οικονομικών, αυτό αναπόφευκτα θα λειτουργήσει με τον μετασχηματισμό των συνηθειών στον εξωτερικό κόσμο της καθημερινότητας. Η αλυσιδωτή αντίδραση του γεγονότος απεικονίζεται όμορφα σε μια μικρή προσωπική ιστορία. Μια φίλη μου φιλοξενεί τα τελευταία δύο χρόνια μια νεαρή Ουκρανή πρόσφυγα, η οποία πρόσφατως εξέφρασε τις πολύ ειλικρινείς ευχαριστίες της προς την οικοδέσποινά της, επειδή της αποκάλυψε αυτό που αποκάλεσε «καθαρότητα της προσφοράς».

Κατ' ουσίαν, αυτό το έργο της θεραπείας είναι μια σπουδαία υπηρεσία που μπορούμε να προσφέρουμε στην ανθρωπότητα και στον κόσμο. Θα καλύψει όλα τα άκρως φλέγοντα ζητήματα της εποχής μας, τα οποία σκιαγραφήθηκαν εξαιρετικά από τον Θιβετανό στο βιβλίο του *Τα Προβλήματα της Ανθρωπότητας*. Πρόκειται για τη συνειδητή διεύθυνση ιδιαίτερων θεραπευτικών ενεργειών, σε συνδυασμό με τη συνετή έμπρακτη και θυσιαστική δράση στον εξωτερικό φυσικό κόσμο της καθημερινότητας. Περιγράφεται, όντως, θαυμάσια ως καθαρότητα της προσφοράς. Έτσι, γινόμαστε μέρος αυτής της μεγάλης αλυσίδας μετάδοσης της καλοσύνης, γειώνοντας τις ενέργειες της ψυχής και της Ιεραρχίας σε μια ενωμένη πράξη υπηρεσίας. Όπως παρατήρησε πρόσφατα μια σπουδάστρια στην αναφορά διαλογισμού της: «Η Ιεραρχία, οι Διδάσκαλοι είναι παρόντες κάθε φορά που Υπηρετούμε. Βαδίζουμε την Ατραπό της Επιστροφής όποτε προσβλέπουμε να δρούμε δημιουργικά – αντί μόνο να αντιδρούμε».

Ας αφήσουμε αυτές τις σκέψεις να μας εμπνεύσουν καθώς πορευόμαστε προς αυτό που πρόκειται ασφαλώς να είναι ένα έτος κρίσης. Ας μας ενθαρρύνει ωστόσο το γεγονός ότι από πνευματική άποψη η κρίση ήταν πάντα συνώνυμη με την ευκαιρία. Η πρόβλεψη ενέχει πάντα κινδύνους, δεδομένου ότι η ανθρωπότητα έχει ανεκτίμητο δώρο την ελεύθερη βούληση. Ας αντλήσουμε λοιπόν θάρρος από την ακόλουθη δήλωση, που εσφαλμένα αποδίδεται στον Αβραάμ Λίνκολν, ότι «Ο καλύτερος τρόπος για να προβλέψεις το μέλλον είναι να το δημιουργήσεις». Όποιος και να το είπε πρώτος, είχε 100% δίκιο!

Ας προχωρήσουμε τώρα στον διαλογισμό μας για να συμβάλουμε στη δημιουργία ενός ευοίωνου μέλλοντος για την ανθρωπότητα και τον κόσμο μας.

